

Misforstaaelse, ogsaa maa tage Landstinget med; thi Lovforslaget blev af det vedtaget usforandret ved dets 2den Behandling i sidste Samling. Imidlertid skal jeg tilstaae, at heller ikke jeg er ganske uden Betænkelse ligeoverfor Loven, hvad jeg allerede tillod mig at høre, da jeg fremlagde den. Det er navnlig to Hensyn, som i denne Henseende have maattet gjøre sig gjældende, og det ene af disse er Hensynet til de med Sportler lønnede Embedsmænd. Jeg er nu ikke saa heldig at kunne slutte mig til det allerede 10de kongevalgte Medlem (Ussing) i, hvad han hævder om, at der nu her skulde indføres et Princip, der er noget forskjelligt fra det, der hidtil har været gjældende overfor de sportellønnede Embedsmænd. Her er jo nemlig slet ikke Spørgsmaal om at ville tvinge dem til at gaae paa fast Gage, men tværtimod om at lade dem staae dem frit for, om de ville det eller ikke; men det Princip vedkjender jeg mig i alt Fald ikke, at Staten overfor de sportellønnede Embedsmænd og af Hensyn til dem skulde have bundet sig til ikke at forandre Sportellovgivningen, hvor den anseer det for Pligt og rigtigt, og det er det Eneste, der her steer. At der derved kan fremkomme nogen Haardhed imod enkelte Embedsmænd, det erkjender jeg; men det er uadskilligt fra det Slags Foranstaltninger, og jeg seer ikke rettere, end at det Samme vilde være blevet Tilfældet, hvis man, som den allerede første Tale antydede, strax, da de faste Lønninger kom paa Tale, havde tvunget Alle over paa fast Gage. Det kan heller ikke nægtes, at Indtægter gennem Sportler høre til det Alleruvisseste af det Uvisse, og forudsat, at den Skovkultur, som det allerede Medlem tæst ved mig (Jessen) meente vilde blive den fremtidige, skulde blive indført, hvorved Auktionerne vilde gaae ind, saa spørger jeg: Hvad bliver der saa af de Sportler, som Embedsmændene have af Skovauktionerne? Hvis Loven gaaer igjennem, vil det i saa Fald blive Statskassen, der taber disse Sportler, men, hvis den ikke gaaer igjennem, bliver det Embedsmændene, der tabe dem. Det er heller ikke ukjendt,

at Folk lade være at holde Auktion, uden at Embedsmændene have nogenformhelt Ret til at forlange, at de skulle afholdes. Jeg skal være villig til at meddele de Oplysninger, som maatte ønskes med Hensyn til Betydningen af disse Sportler for de enkelte Embedsmænd. Jeg kan ikke nægte, at Foranstaltningen træffer meget ulige, og at den navnlig træffer enkelte Embedsmænd meget haardt, saaledes at der vel kunde være Grund til for disse Enkeltes Vedkommende maaskee paa anden Maade at søge at skaffe dem Erstatning; men jeg troer ikke, at det vil være muligt at give nogen almindelig Maade at fjerne disse Uanskeligheder paa end den, der er valgt her i Lovforslaget, hvilken oprindelig er bragt i Forslag af Justitsministeriet, og som jeg for mit Vedkommende, som sagt, anseer for den eneste mulige, der er paavist som almindelig Foranstaltning. Den anden Side, som for mig har været af stor Betænkelse, er den finansielle. Det er jo aldeles klart, at Loven med den Tilsetning bliver noget ganske Andet, end den fra først af har været paatænkt at skulle blive; men det, der er i veien, mine Herrer, er det, at det maa ansees for meget tvivlsomt, om det ikke allerede er Regel efter den bestaaende Lovgivning. Ja, et andet Medlem ryster paa Hovedet, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at, ligesom Justitsministeriet ikke tør benægte, at Hofet Brændsel hører ind under Forordningen af 27de Juli 1832, saaledes har ogsaa Generalprocureuren erklæret sig at være af den samme Mening, og jeg skal i Forbindelse hermed bemærke, at, naar man troer at kunne hjælpe sig med blot at ubelade „Hofet Brændsel og Tørv“ af Loven, da vil det ikke være tilstrækkeligt; thi vi maae, naar Forholdet skal ordnes, have en Lovbestemmelse, som kan hæve enhver Tvivl, men paa denne Maade lader man enhver Tvivl, der virkelig er tilstede, blive staaende uafgjort. Dersom man vilde nøies med at udskyde disse Ord, vilde Spørgsmaalet uden Tvivl snart blive bragt for Domstolene, og forudsat at disse skulde dele Justitsministe-